

נולד בחיפה – 24.12.1924

נפטר ב- 10.9.1993

היה נשוי ליונה

אב לעוזי, הגר בראל,

איתן, זיו וצח

אריה אהרוני: "איך אספוד לך, חזי, אח לדרך ולנתיב, שצעדנו בו יחדיו למעלה מחמישים שנה, מאז פגישת הראשית באוהלי פלמ"ח בגבעת-ברנר, בקיץ 1942, ועד לימי שבתנו כאן, למרגלות הגלבוע? כבנם של אנשי העלייה השלישית, אלקה וחיים פרנקל, אשר הביוגרפיה האישית שלהם – חברות בקיבוץ מזרע, הקמת תחנת הכוח בנהריים, יסוד המושב ירקונה, וכיצא באלו מפעלות, העונים בשלמות לאותו מטבע לשון שקרוי "בניין הארץ" – כך הייתה גם הביוגרפיה שלך, אופיינית כה לדור ההמשך: היית בן אותו שבט, שקבל עליו את דין מצוות "עשה" כדבר המובן מאליו, ללא שום אולי וללא שום שמא. אם זאת המלאכה שיש לעשות – אמרת – נעשה. אם צו ההגנה על הקיום הפיזי מחייב להתגייס להגנה, לנוטרות, לשורות הפלמ"ח, לצה"ל – נקיימו בזקיפות-קומה ובשלמות. זוהי הווייתך מימי נעורך, ימים של טרם-מדינה, ימי מלחמת העצמאות, וימי העשייה בשדה ובסדנה בבית, בימים שבין מלחמה למלחמה סיפורך הלא הוא בעצם סיפור קורותיו של דור, שחיו עמדו בסימן המאבק על שלום וביטחון. בסימן השיבולת והחרב. על החרב – כדברי שלונסקי – אמרנו הלוואי שלא נצטרך לה. על השיבולת התפללנו. שהרי בסיכומו של חשבון, כולנו, איש איש בתורו, היינו חיילים בשליחותה של תקוות השלום הזאת" יונה, אשתו: "הגיעה שעת פרידה, ואנחנו לא נפרדנו, ואיך אפשר בכלל להיפרד כשאתה אתנו ובתוכנו כל הזמן. את השנים הקשות עברנו כולנו יחד אתך, ואתה כמו עוף החול – עם כל מכה שניחתה עליך, קמת קצת יותר פגוע, אבל ממשיך להיאבק. כל ויתור היה קשור במלחמה הקטנה הפרטית שלך, וכאב לי לראות איך בכל פעם אתה מוותר על עוד פיסה מהגאווה שלך ופותח חזית חדשה אנחנו כולנו כאן אתך. הילדים והנכדים שתמיד הרגישו טוב במחיצתך. ידידיך וחברים שכל-כך הרבה עזרו ותמכו, ואני יודעת שאני יכולה לומר בשמך, עכשיו: תודה, תודה על הכל".